Ч. 97. Второк 17 (4) мая 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Парляментарні справи. — Анексия Кореї.

Кілька днів тому виголосив бувший ческий міністер Прашек перед своїми виборцями промову, в котрій відслонив дещо з тайни голосованя над реґуляміновим внесенем Крека і Крамаржа.

Сказав він між иншим, що унеможливлене обструкциї може вийти тільки на користь Чехам. Бо коли хочемо, щоби віденьский парлямент служив справді потребам народів, не тілько для ухвалюваня державних конечностий, то не можемо віддавати парляменту під самоволю обструкциї. Чехам обструкция нікоЛи нічого доброго не принесла; зате Німці все нею з користию орудували. Тому Чехи мусїли подбати, щоби Німцям ту збрую вирвати з рук. А на те, щоби якраз в той час унеможливити обструкцию і скріпити правительство, мали Чехи важну причину. Саме тоді ческі політики мали нагоду до поважних переговорів з одним значним політиком, котрого вплив сягає до найвисших кругів і котрий отверто і напевно заявив, що він постарає ся о зміну положеня в користь Чехів і дасть їм поруку на сю зміну, коли они залишать обструкцию. Крім того дістали Чехи від дра Ґломбіньского приречене, що найпізнїйше в половині сїчня прийде реконструкция кабінету. Правда, приреченя ті доси не виконані, однак Чехи не звільняють тих панів від даного слова чести. Тож річ зрозуміла, що зміна реґуляміну про око виглядала як шкідлива для Чехів, однак будучність покаже, що справа стоїть инакше.

Ті слова п. Прашека викликали сензацию: в парляментарних кругах роблять здогади, хто саме та впливова особа, котрої вплив сягає найвисших кругів, і котра приректа стати за Чехів. Перший здогад упав на п. Ґесмана, новійший на міністра Вайскірхнера. Один і другий мають вплив в найвисших кругах, але обі ті комбінациї стрінули ся швидко з заперечением, а зате висунено третý особу, котра вплинула на Чехів, а нею мав бути ґр. Франц Тун, відомий особистий приятель престолонаслїдника архикн. Франца Фердинанда.

Правнича комісия приняла підчас нарад над законом о судових практикантах резолюцию п. Офнера, щоби практикантам, уживаним до роботи поза звичайними годинами, давати за те на їх жадане винагороду. Також принято сю резолюцию п. Офнера: Палата послів ще раз висказує гадку, що належало би для всїх галузий практичної правничої служби завести одинаковий практичний іспит, щоби для всїх галузий часть вимаганої практики можна відбувати в адміністрацийній службі. Дальше пронону є палата послів міністерству судівництва, щоби для початкуючих судиїв, адвокатів і нотарів заведено спільні семинарийні курси під проводом судиїв і адвокатів.

Пп. Штайнвендер і тов. подали на засїданю палати послів внесене на заведене податку від зеліза. Підчас торічної буджетової дебати дня 25 червня мин. р. принято внесене, щоби візвати правительство до переговорів з угорским правительством в цїли знесеня мита від зеліза, зелїзних товарів і машин. Покликуючи ся на сю резолюцию, пп. Штайнвендер і тов. кажуть у своїм внесеню, що угорске правительство не пристане на знесене мита від зеліза; але держава могла би здобути собі дохід, коли би дістала ся до участи в митових зисках зелїзного картелю. Зиски ті обчислено за 1908 р. на 51,217.000 К, так, що 30 прц. сего зиску виніс би 15·3 міл. кор. В тій цїли внескодавці

Псст!!

З российского — Антона Чехова.

Іван Єґорович Краснухин, журналїст другостепенний, вертає пізно в ночи, понурий, поважний і незвичайно скуплений до дому. Виглядає, немов би дожидав ревізиї або носив ся з самоубийчим наміром. Прийшовши до своєї комнати, стає, пересуває руку по волосю і говорить тоном Ляертеса, що забирає ся пімстити свою сестру:

— Вичерпаний, зломаний на тілї і души, з тяжким смутком в серци — так сїдати і писати! І то називає ся житє?! Чому ще нїхто не описав того томлячого розстрою, який мучить писателя, коли він сумний а однако мусить товпу побудити до сьміху, або коли він веселий, а на приказ мусить проливати сльози? Мушу бути веселий, рівнодушно-холодний, одушевлений, але уявіть собі, що мене пригнїтає смуток, або що я припустїм хорий, що менї умирає дитина, або моя жінка в злогах!

Виголошує той траґічний монольоґ, затиснувши кулаки і завертаючи очима.

Відтак іде до спальнї і будить жінку.

— Надя — каже. — Я сїдаю тепер писати... Прошу, аби менї нїхто не перешкаджав. Я не можу писати, коли дїти плачуть, або кухарка хропить.... Постарай ся також, аби був чай і.... може бифштик.... Ти знаєш, що я без чаю не можу писати.... Чай то одинока річ, що мене кріпить при писаню.

Вернувши до своєї комнати, здоймає сурдут, камізельку і черевики. Роздягає ся дуже поволи. Відтак прибирає вид обидженої невинности і сїдає коло бюрка.

На тім бюрку нема нїчого случайного, буденного, а всьо, навіть найменша дрібниця носить на собі пятно зрілої розваги і точної проґрами, малї бюсти і портрети славних писателїв, купи манускриптів, том Белїньского з загненою карткою, череп яко попельниця, примірник ґазети, недбало зложений, але так, що синим оловцем зачеркнене місце з написом грубим почерком: „простацке“ добре видко. Побіч лежить кільканацять заострених оловців і ручок з новими перами, покладених умисно на те, аби якісь внїшнї причини або случай, приміром зле перо навіть на одну секунду не перервало свобідного ходу творчої гадки...

Краснухин розпирає ся вигідно в кріслї і замкнувши очи, роздумує над своєю статею. Чує, як єго жінка в пантофлях іде до кухнї і коле тріски до самовара. Она ще не цїлком прийшла до сьвідомости зі сну, бо кождої хвилї випадають їй з рук то покришка самовара, то ніж. Вскорі дає ся чути, як самовар шипить і як пече ся мясо на сковороді.

Жінка коле дальше тріски і все гримає дверцями кухнї. Нараз Краснухин тремтить, отвирає налякано очи і починає скоро вдихувати воздух.

— Боже, дим з вугля — стогне, прибираючи нещасливий вид. — Дим! Тота противна жінка здає ся завзяла ся, аби мене отроїти! Питаю ся тепер кождого, чи можу я в такім окруженю писати?

Біжить до кухнї і з криком висказує там своє невдоволене. Коли вскорі по тім єго жінка ступаючи осторожно на пальцях, приносить єму чай, сидить він як перше в кріслї, з примкненими очима задуманий. Не рушає ся, бубнить тихо двома пальцями по чолї і удає, немов би не помічав присутности жінки. На єго лици видко, як перше, обиджену невинність.

Як дівчина, котрій подарують дорогий віер, примилює ся до себе, заки напише напише заголовок... То кулить ся і піднимає ноги під кріслом мов з болю до гори, та блимає очима як кіт на канапі. Вкінци простягає руку вагуючи ся до каламаря і з видом, немов би мав підписувати засуд смерти, пише заголовок...

— Мамо, дай менї води! — чує голос свого сина.

— Псст! — каже мати. — Тато пише Псст!...

Тато пише скоро, скоро, нїчого не перечеркуючи і не задержуючи ся. Бюсти і образи славних писателїв глядять на єго спішаче ся перо і немов думають: О, брате, ти умієш спішити ся!

— Псст! — скрипить перо на папері.

— Псст! — кажуть писателї, коли Краснухин ударить колїном о стіл.

Нараз дневникар випрямлює ся, відкладає перо і слухає... Чує одностайний шепіт. То в сусїдній комнатї єго комірник Фома Николаєвич молить ся.

радять завести податок від зеліза і декотрих виробів з зеліза.

Оногди радила у Відни ветеринарна прибічна рада в міністерстві рільництва. Предметом наради було виконуване ветеринарної практики і першої помочи у випадках занедужаня худоби. Ухвалено, що передовсім мають бути ветеринарні академії відповідно уладжені, титул ветеринаря і право виконуваня практики мають стояти під охороною закона і лише ті особи можуть безкарно в разах наглого занедужаня худоби уділяти першої помочи, котрі до сего є привчені і остають під сталим наглядом ветеринаря.

Секцийний шеф др. Залеский іменем міністерства рільництва заявив, що ані ветеринарі ані студенти ветеринарії не мають причини непокоїти ся, бо міністерство їх інтереси і дальше заступати буде, як доси. Також з легкостию удасть ся погодити інтереси ветеринарів з інтересами сільского господарства, а ходить лише о управильнене виконуваня ветеринарної практики взагалі, а разом з тим о успішну охорону перед партацтвом.

„Neue fr. Presse“ доносить, що після вістий, які наспіли до віденьских кругів дипльоматичних, речинець анексиї Кореї вже близький. Японьске правительство оголосить єї аж тоді, коли скінчать ся давні торговельні договори з державами т. є. дня 1-го липня с. р. В нових договорах буде звучати уступ: „Японія разом з провінциєю Корея“. — „Times“ обговорюючи справу порозуміня російско-японьского, зазначує, що в справі анексиї Кореї дві держави з політичних і економічних взглядів признали конечність зближеня. Полишили ся би тілько дрібнійші справи спорні з послідної війни, котрі однак, треба надіяти ся, будуть вирівнані.

Новинки.

Львів, дня 16 мая 1910.

— **Є. Е. ВПреосьв. Митрополит** гр. Шептицкий виїхав минулої суботи о 9 год. рано в Бобреччину на канонічну візитацию. Візитация має потревати 6 тиждків.

— **З почти.** Дирекция почт і телеграфів подає до відомости, що з днем 16 мая с. р. отворено нові складниці почтові в слідуючих місцевостях: в Гарті повіта березівского, належачій до округа доручень уряду почтового в Бахори і она буде сполучена з тим урядом за помочию тижднево 6-кратного пішого післанця; — в Лазїньках немирівских равского повіта, належачих до уряду почтового в Немирові, котра так само буде сполучена зі своїм урядом почтовим за помочию тижднево 6-кратного пішого післанця.

— **Великий фестин** устроюють у Львові дня 9 червня (на случай непогоди дня 20 червня) на повиставовій площи „Руска Захоронка“ і „Тов-о вакацийних осель“. Подаючи отсе заздалегідь до відома нашої львівскої Громади, звертаємось рівночасно з усильною просьбою до всїх наших Товариств, щоби в згаданий день зволили не уряджувати вже ніяких инших забав, але уможливили своїм членам взяти участь в фестині, з якого весь дохід призначений на бідні діти. За Комітет: С. Рудницка, О. Бачиньска.

— **Нещаслива пригода.** В суботу рано стала ся у фабриці штучних навозів за жовківскою рогачкою нещаслива пригода, жертвою котрої впало людске житє. У фабриці тій занятий був при елєваторі 18-літний Ілько Гамаль і курив папіроса. Нараз випав єму папірос з губ, а він схилив ся, щоби его підняти. Зробив то однак так неосторожно, що машина придушила єму голову з такою силою, що кість аж пукла а нещасливому пустилась кров ушима, носом і ротом і він в однїй хвили стратив притомність. Поготівля ратункова відвезла его в безнадійнім стані до шпиталю, де він до кількох годин помер.

— **Дрібні вісти.** В тирольських Альпах впав сими днями так великий сніг, що поїзд зелізничий застряг на Бреннері в снігу. Та й в ческих горах впав також сніг. — В суботу рано о 5 год. запотувала львівска поготівля ратункова 70.000-ий случай, в котрім від часу єї заснованя завізвано єї на поміч. — Як доносить Słowo Polskie перевела львівска полїция ревізию в москвофільскім тов. ім. Качковского при ул. Валовій іменно же в помешканю чиновника тогож товариства п. Мальца, при котрій мали знайти богато компромітуючих листів. — В Байрайті в Німеччині засудив суд присяжних 74-літного радника висшого суду кравного Грайнера фон Кронах, котрий від ряду літ допускав ся спроневіреня пупілярних гроший і нищив акти на 4 роки тяжкої вязниці і 10 літ утрати. — Львів мав до кінця цьвітня 1910 р. 5240 домів — Львівска полїция арештувала якогось жида, котрий вкрав на двірци намістниківску торбу.

— **Огні.** Від послїдної пожежі в Перемишлянах потерпіло майже 300 родин і около 1000 осіб стало ся без даху. Для несеня помочи погорільцям завязав ся комітет ратунковий, до котрого увійшли між иншими: Ст. Вибрановский презес ради пов.; Ст. Бідерман, управ. староства; Войт. Творовский начальник суду повіт. і Давид Фукс бурмістр. — В Опірци стрийского повіта згоріло дня 9 с. м. 8 хат і будинків господарских. Причиною огню стались діти, котрі полишені без надзору бавили ся сірничками і підпалили оборіг.

— **Обікража костела.** Дня 12 с. м. обкрадено в Підволочисках тамошний костел. Злодій забрав лїхтарні, коралї, золоті і срібні вота, серця, котрими був украшений образ Пречистої Діви. Командантови жандарм. Пухайді удало ся вислїдити злодія і его арештувати. Єсть то якийсь Август Вестнер, механїк, літ 33, родом з Будапешту. Всї вкрадені річи, котрі він хотїв вислати до Будапешту, знайдено у него позавивані в папери.

— **О. К. Селецкий а школа жіночого господарства.** Вп. крилошанин і декан, о. Кирило Селецкий, парох в Жужели, се звістний загально в цілім нашім краю сьвященик патриот, котрий вже до неодного доброго діла приложив своїх рук та й тепер взяв ся перший за діло, котре для нашої суспільности стало ся, так сказати би, пекучим. До сего подав нагоду ювилей его пятьдесятьлїтної душпастирскої діяльности. В справі сїй оголосив „Руслан“ слїдуюче письмо о. К. Селецкого.

Дня 5-го мая с. р. обходив підписаний пятьдесятьлїтні роковини своєї душпастирскої діяльности. В тім дни явило ся в Жужели Всеч. Духовеньство деканату белзкого, щоби вложити свої желаня, заразом помолити ся в місцевій церкві, щоби Всевисшний наділив мене силами і здоровлєм до дальшого труду на церковнім і народнім поли. Наспіли телеграми і письма з желанями від численних знакомих так духовного як і мірского стану. Парохіяни села Цеблова жертвували на незабудь дорогоцїнну, вельми артистично виконану чашу. Вп. клир деканальний зложив на мої руки на добродійні цїли 200 К, парохіяни Жужели також 200 К, старенька 97-лїтна моя колятορка п-ні Юлия Ковнацка 200 К. За всї ті щедрі дари сердечне „Боже заплать!“ Вп. жертводателям. В пополудневих годинах слїдувало сценїчне представлене: „За сиротою Бог з калитою“, котру сельска молодіж відограла під проводом Михайла Климова. В межиактах приґравала звісна, добре вишколена музика селяньска з Махнова.

Богу честь! слава! і подяка за сей день так мило опроведений з окруженю родини, щирих товаришів в душпастирскій праці і старих знакомих, межи котрими явила ся звісна з своїх добродійних діл і Русинам цїлим серцем віддана ґрафиня Анна з Дзялиньских Потоцка з Риманова враз з донькою.

Висше наведеними жертвами грошевими підпомогли мене благородні дателї, що я закупив гарну площу серед села Цеблова положену, на котрій станув би відповідний будинок, в якім містила би ся школа жіночого господарства. Наколи би наші фінансові інституциї як і весь руский загал вступили в слїди названих добродіїв, що прийшли з помочию сему начатому добродійному дїлу, то вжеж не треба би довго ждати на зреалїзоване гадки, яка вже давно поселила ся в моїм умі і серцю моїм. — Жужель, 12 мая. — о. *К. Селецкий.*

— **Процес Тарновска-Комаровский,** котрий тягне ся вже третий місяць, добігає до кінця і в суботу мав вже запасти вирок. Від кількох тиждків, по переслуханю всїх сьвідків, розправа була посьвячена виводам психіятрів, що дуже подрібно означили психічну орґанізацию всїх обжалованих. Всїх признано людьми умово осудимими, хоч кожде з них має свою більшу або меншу ненормальність, яка на половім тлї проявляє ся найвиразнійше у Тарновскої. В послїдних днях промовляли оборонцї і прокуратор. Оборонець Тарновскої, др. Дієна, старав ся скинути, о скілько міг, вину зі своєї клїєнтки, а головним виновником представити Прілукова. Виводам всїх оборонців Тарновска прислухувала ся з великою увагою, але рівночасно з холодним спокоєм, лише промови др. Фльоріяна, оборонця Прілукова, і єї власного зворушили єї дуже. Др. Дієна був першим, що в тій сали промовив прихильно для Тарновскої і він перший уневинняв єї, говорячи про неї лише користно. Тарновска в часї тої промови аж розплакала ся. Вязничий лїкар каже, що Тарновска в послїдних днях попала в розпуку і дуже боїть ся вироку. У вязничній келї вибухає часто спазматичним плачем мовлячи: „Знаю, що поступлять зі мною страшно, я певна, що вже не довго менї жити!“ Всеж таки в сали зберігає знову холоднокровність а часом стає навіть весела. Часто усьміхала ся до Перієрівної та шептала щось до неї. Одного разу, коли оден з оборонців обговорював єї зносини з Наумовом, Тарновска обернула ся нагло до Наумова і усьміхаючи ся сердечно, сказала до него кілька слів. В тій хвили лице Наумова роз'яснила велика радість. Се перший раз в часї процесу Тарновска поглянула на него сердечно, бо доси відносила

— Чуєте! — кричить Краснухин. — Чи не були би ви ласкаві трохи тихійше молити ся? Перешкаджаєте менї писати!

— Простїть... — відповідає боязко Фома Николаєвич.

— Псст!

Записавши пять малих сторінок, Краснухин витягає ся і глядить на годинник.

— Боже, вже трета...! — стогне. — Всї люди сплять, лиш я... я сам один мушу працювати!

Розбитий, утомлений, з головою похиленою на бік іде до спальнї, будить жінку і каже сумним голосом:

— Нидю, дай менї ще чаю! Я... я зовсїм ослаб...

Пише до четвертої години і писав би до шестої, коли би єму стало материялу. Примилюване до себе самого перед мертвими предметами в комнати, деспотична власть в тім муравельнику, який дала єму судьба в посїдане — то всьо творить — сіль і мід его житє. І як мало подібний той деспот тут дома до того малого, покірного, мовчаливого, недаровитого чоловіка, якого ми привикли бачити по редакциях!

— Я такий утомлений, що ледве чи засну — каже, кладучи ся спати. — Наша робота, та проклята, невдячна, примусова робота не напружує тілько тїла кілько духа... Треба би зажити брому... Ах, Боже, коби не родина, я покинув би ту роботу... Працювати на замовлене! Страшно!

Спить до дванайцятої або до першої твердим і здоровим сном. А як инакше спав би він ще, як хорошо снив би, коли би був славним писателем, редактором, або накладцем.

— Він писав цїлу ніч! — шепче его жінка з наляканим лицем. — Псст!...

Ніхто не важить ся говорити, ходити, або стукати. Єго сон то сьвятість, за якої нарушене виновник тяжко відпокутував би.

— Псст! — чути в цїлім мешканю. — Псст!...

ся до него з погордою і ніколи на него не подивила ся. Характеристичний сей епізод замітило лише кілька осіб, але сам Наумов розрадуваний оповідав потім свому оборонцеви: „Пані Тарновска сьміяла ся і говорила до мене!...“ Епізод сей сьвідчить недвозначно, що Наумов ще доси остає під впливом Тарновскої.

Прокуратор єсть того погляду, що Наумов допустив ся убийства з повною сьвідомостию і при зовсім здоровім умі, але Тарновска мусіла его пять днів обрабляти, заким він рішив ся поїхати до Венеції. Отже він виконав убийство з наміром і по зрілій розвазі. Оборонці часто перебивали прокураторови, що его дуже роздразнювало. Коли прокуратор сказав, що навіть сама Росия не хотіла, щоби їй видати сю ватагу злочинців, оборонці схопили ся зі своїх місць і запротестували против такого говореня та зажадали відчитаня дотичного документу. Остаточно відчитано той акт; російский міністер справ заграничних подав в нім до відомости, що Росия з міжнародних взглядів відступає від видачі обжалованих. Оборонець Дієна: То преці ще не значить, що Росия не хоче, пане прокураторе! — Прокуратор з'иритований не хотів вже дальше говорити а відтак промавляв оборонець Бертеччіолї.

— **Небезпечний наколесник.** Алеєю Високого Замку їхав в суботу рано на колесі якийсь молодий мужчина мимо того, що їзда на колесі тою алеєю строго заказана. Дозорець замковий Василь Сорока, побачивши его, заступив єму дорогу і не позволив дальше їхати. Тоді молодий мужчина зіскочив з ровера і почав тягати ся з дозорцем а відтак таки пхнув его ножем в бік. Сорока впав на землю а зухвалий наколесник скористав з того, сів на колесо і втік, лишивши на місци свого злочину мягкий бронзовий капелюх. Ноготівля ратункова відставила раненого до єго мешканя.

Телеґрами.

Берлин 16 мая. „Nordd. Allg. Ztg.“ доносить, що Цісар Франц Йосиф побуде в Будапешті яких три тижні. Подорож Цісаря по Боснї і Герцеґовині розложена на кільканайцять днів. В головних містах обох провінций замешкає Цісар з двором і буде уділяти імовірно численних авдиенций. Буде то — пише згадана ґазета — перший побут Цісаря Франц Йосифа в тих провінціях габсбургскої монархії, а жителі Боснї і Герцеговини будуть мати нагоду повитати і торжественно приняти Володітеля, під котрого правлїнєм від многих літ зазнавали вже благодатий цивілізациї.

Льондон 16 мая. Тіло короля Едварда перенесено онодги вечером з компати, в котрій король помер, до троновоі салї і зложено на катафальку.

Мадрид 16 мая. Король Альфонс виїхав вчера вечером до Льондону.

Білград 16 мая. Наслїдник престола Александер від'їхав вчера рано до Льондону.

Пітсбурґ 16 мая. Пятнайцять визначних горожан, банкірів, лікарів і міских радних засуджено онодги на всілякі кари вязниці і грошеві, від 250 до 5000 долярів, за продайність стоячу в звязи з викритою недавно тому продайністю межи міскими радними.

Канеа 16 мая. Консулї заявили устно проводирам обох партий і нотаблям, що скоро не позволять магометанам заняти свої місця в народних зборах, то наслідки будуть для Кретийців дуже поважні.

Буенос Айрес 16 мая. Позаяк анархісти постановили при нагоді обходу столітного ювилею устроїти загальний революцийний страйк, ухвалили обі палати парляменту закон, силою котрого в цілій републиці заводить ся на час необмежений стан облоги. Закон той сейчас оголошено.

Цїна збіжа у Львові.

дня 13-го мая:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	12·—	до	12·20
Жито	7·80	„	8·—
Овес	7·—	„	7·30
Ячмінь пашний	6·—	„	6·50
Ячмінь броварний	—·—	„	—·—
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·—	„	13·—
Вика	6·20	„	6·50
Бобик	6·50	„	6·80
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	—·—	„	—·—
Конюшина біла	—·—	„	—·—
Конюшина шведска	—·—	„	—·—
Тимотка	—·—	„	—·—

Надіслане.

— **Не лише дїтям** треба заборонювати все, що ослаблює серце і атакує нерви — отже алькоголь і каву — але й для дорослих здоровлє є найбільшим добром! Добра господиня бере отже на ранїшню каву і на підвечірок тільки правдиву Катрайнера Кнайпову солодову каву, подаючи сим на стіл смачний і здоровий напиток. Вдоволенє і ощадність, а головно цвитучий вигляд дітий є за се нагородою господині. Та з причини богато меньше вартних наслідувань треба при закупнї бути дуже осторожним. Жадати отже лише „Катрайнера“ і принимати тільки оригінальні пачки з назвою: „Катрайнер“! Пощож давати собі вмпхати в руки якесь наслідуваня, коли за ті самі гроші можна дістати добрий і правдивий товар? Тільки обережність зможе забезпечити перед розчарованем і шкодою.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворец:

З Кракова: **2·30**, **8·55**. **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27, 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·46*), 8·05, 10·21**, **2·05**, 5·53, **6·5**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
З Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*, 11·02.
*) Від 19 6 до 11 9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·15.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55 *)
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·32, 11·10.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**. 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова, **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави руск. лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·53 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).